

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.642 van 5 juni 2014
in de zaak A. 212.589/IX-8385**

In zake: Philippe AWOUTERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gitte Laenen en Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN KORTRIJK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Gertie De Fraeye
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 mei 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit van 19 mei 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW Kortrijk waarbij de heer Philippe Awouters, OCMW-secretaris, wordt ontslagen wegens beroepsongeschiktheid [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Jordi Serneels en Tom Swerts, die *loco* advocaten Gitte Laenen en Cies Gysen verschijnen voor de verzoekende partij en advocaat Dirk Van Heuven, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1 februari 2010 vast benoemd als secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk.

3.2. Op 12 juli 2012 kent de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk verzoeker een ongunstige evaluatie toe.

3.3. Op 24 april 2014 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn na een bijzonder evaluatietraject, een ongunstige evaluatie toe te kennen.

Bij arrest nr. 227.606 van 2 juni 2014 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 april 2014 van de raad voor maatschappelijk welzijn waarbij verzoeker ongunstig geëvalueerd wordt, verworpen.

3.4. Op 19 mei 2014 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om verzoeker te ontslaan wegens beroepsongeschiktheid met ingang van 1 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Onderzoek van de vordering

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Verzoeker motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn zaak als volgt:

“38. Verzoeker vraagt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bestreden besluit omdat de zaak te spoedeisend is voor behandeling in een beroep tot nietigverklaring evenals voor de gewone schorsingsprocedure.

Verzoeker is zich ervan bewust dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweeg brengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat het de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt

en dat het de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij(en) in het gedrang brengt.

De aanwending van deze procedure moet aldus terecht uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die gevallen waarin het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Dit laatste impliceert dat de verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen.

39. De wetgever heeft zich voor de (recente) voorwaarde van de spoedeisendheid uitdrukkelijk laten inspireren door de spoedeisendheid zoals voorzien in artikel 584, lid 1, Ger.W., dat bepaalt dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, in de gevallen die hij spoedeisend acht, bij voorraad uitspraak doet.

Er dient evenwel nog steeds rekening te worden gehouden met de eigen omstandigheden van het objectief contentieux voor de Raad van State [voetnoot 7: Parl. St. Senaat 2012-2013, nr. 277/1, 13].

In de rechtspraak wordt de spoedeisendheid in concreto ingevuld, waarbij traditioneel rekening wordt gehouden met volgende elementen:

- De concrete omstandigheden die al dan niet spoedeisend zijn, met name of het uitblijven van een beslissing ernstige nadelen zou opleveren;
- Een belangenafweging en beoordeling van de opportuniteit van de maatregel;
- Het (proces)gedrag van de verzoekende partij;

40. Wanneer uw Raad in casu rekening houdt met voorgaande elementen, zal hij moeten besluiten dat er weldegelijk een hoogdringende spoedeisendheid voorhanden is.

Immers, verzoeker wordt ontslagen per 1 juni 2014 en verliest hierdoor zijn werk en zijn inkomen. De bestreden maatregel heeft dan ook een onmiddellijk gevolg voor zijn financiële situatie, voor zijn professionele status evenals voor zijn toekomst en zijn welzijn.

Bovendien, een maatregel zoals de thans bestredene, waarbij [...] verzoeker wegens beroepsongeschiktheid ambtshalve wordt ontslagen, brengt evident een ernstig (sociaal, financieel en moreel) nadeel met zich mee [voetnoot 8: RvS, 13 oktober 2003, nr. 124.148, Mortier], hetwelk onmiskenbaar ophoudt/vermindert indien wordt besloten tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

Er is aldus absoluut een onmiddellijke beoordeling door uw Raad nodig om de schade in hoofde van verzoeker te voorkomen. De schorsing van de tenuitvoerlegging na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zal onherroepelijk te laat [...] komen om het nadeel in hoofde van verzoeker op te vangen.

41. Verzoeker is OCMW-secretaris van de grote centrumstad Kortrijk. Deze functie is een van de spilfuncties op het lokale bestuursniveau. Aan de functie van OCMW-secretaris is dan ook een zekere publieke reputatie en uitstraling verbonden.

Hierdoor staat vast dat het ontslag van verzoeker ook weerklank krijgt naar de buitenwereld. Dit blijkt uit een aantal (soms onjuiste) persartikelen die over de ongunstige evaluatie en het ontslag van verzoeker zijn verschenen (STUK 49 en STUK 54).

Verzoeker is onmiskenbaar een dynamisch en ambitieus man die een hoogstaand en onberispelijk professioneel verleden achter zich heeft. Verzoeker heeft zich als OCMW-secretaris steeds met hart en ziel ingezet voor de organisatie en haar klanten. Het ontslag wegens beroepsongeschiktheid is voor verzoeker dan ook een zware emotionele schok.

De bestreden beslissing heeft onmiskenbaar een negatieve invloed op zijn tot nu toe vlekkeloze professionele reputatie en hypothekeert zijn professionele toekomst. Het ontslag wegens beroepsongeschiktheid plaatst verzoeker namelijk in een slecht daglicht bij het aangaan van een nieuwe loopbaan.

42. Bovendien heeft de emotionele schok en het gezichtsverlies dat met het ontslag wegens beroepsongeschiktheid gepaard gaat, een negatieve invloed op het welzijn en de geestelijke gezondheid van verzoeker.

Verzoeker was door de ongunstige evaluatie van 28 april 2014 al zo zwaar aangedaan, dat hij kampt met een hoge mate van stress gepaard gaand met depressieve gevoelens en hierdoor ziek thuis zit (STUK 50). Het ontslag wegens beroepsongeschiktheid per 1 juni 2014 is opnieuw een zware slag voor verzoeker, die bovendien elke kans op rehabilitatie en reïntegratie van verzoeker definitief onmogelijk lijkt te maken. Verzoeker zit emotioneel dan ook in een diepe put.

43. Voor de verantwoording van de uiterste spoedeisendheid moet aange-toond worden dat de negatieve invloed van de bestreden beslissing op de professionele reputatie en de gezondheid van verzoeker niet meer ongedaan kan gemaakt worden door een gewone schorsingsprocedure of een vernietiging van deze beslissing.

De Memorie van Toelichting van de Wet van 19 januari 2014 op de hervorming van de Raad van State stelt in dat verband [voetnoot 9: Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2013, nr. p 13]:

‘... Deze spoedeisendheid is evenwel een evolutief begrip, dat dient te worden beoordeeld op grond van de gebruikelijke behandelings-termijn van een beroep tot nietigverklaring. De spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van dergelijke procedure niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe van zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen. Het is onvermijdelijk dat hoe langer de be-handeling van de zaak ten gronde duurt, hoe groter het risico wordt om geconfronteerd te worden met dergelijke toestanden. Het is dus van het grootste belang dat dergelijke termijn zo kort mogelijk zou zijn, en dat het, hoe dan ook, opnieuw een redelijke termijn zou worden.

...’

De gemiddelde duur van een gewone schorsing bedraagt zo’n drie tot zes maanden. Een gewone schorsing van de bestreden beslissing komt dan ook onmiskenbaar te laat voor het herstel van de grove nadelen die verzoeker thans

lijdt, onder meer gelet de datum van 1 juni 2014 waarop het ontslag administratief en juridisch uitwerking krijgt en gevolgen genereert.

De negatieve impact van de bestreden beslissing op de geestelijke gezondheid van verzoeker heeft een zeer actueel karakter en kan maar ongedaan worden gemaakt door een zeer snelle schorsing van de tenuitvoerlegging van de betrokken beslissing. Een beroep op de gewone schorsingsprocedure zou inhouden dat verzoeker nog maanden verder blijft lijden.

44. Het ontslag van verzoeker heeft op dit ogenblik een zeer grote weerklank in de media en naar de buitenwereld.

Dit heeft als gevolg dat een schorsing van de bestreden beslissing binnen zes maanden de negatieve impact van de bestreden beslissing voor verzoeker niet meer in dezelfde mate kan rechtzetten, dan na een zeer snelle schorsing. Een gewone schorsing van de bestreden beslissing krijgt door het verlies van zijn nieuwswaarde onder meer veel minder weerklank naar de buitenwereld. Het is daarbij duidelijk dat enkel de zeer snelle schorsing van het bestreden besluit het nadeel van verzoeker tijdig kan afwenden.

45. Uit de rechtspraak van uw Raad met betrekking tot het ambtshalve ontslag blijkt bovendien dat de aard van de maatregel van ontslag aan het betrokken personeelslid een zodanig ernstig nadeel toebrengt, dat als vanzelfsprekend moet worden aangenomen dat dit nadeel niet meer kan hersteld worden door een vernietiging van de ontslagbeslissing [voetnoot 10: RvSt Van Biervliet, nr. 209.055, 22 november 2010; RvSt Mortier, nr. 124.148, 13 oktober 2003; RvSt Aerts, nr. 111.508, 15 oktober 2002].

46. Verder kan niet worden ontkend dat verzoeker met de nodige spoed en diligentie heeft gehandeld.

De bestreden beslissing werd hem per aangetekend schrijven ter kennis gebracht op 21 mei 2014, om in te gaan per 1 juni 2014. Er is tot dat allerlaatste moment getracht om een minnelijke regeling tussen partijen te bekomen, hetgeen echter niet blijkt te zijn gelukt.

47. Het verzoekschrift werd aan uw Raad bezorgd per fax van 27 mei 2014.”

Beoordeling

7. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

Op verzoeker die aldus meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust te dezen de bewijslast om aan te tonen dat hij niet alleen bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden, maar hij moet tevens aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

8. Verzoeker heeft allicht de vereiste spoed en diligentie aan de dag gelegd om de voorliggende vordering binnen een zo kort mogelijke termijn bij de Raad van State in te dienen. Hij blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevolen volgens de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat zou komen om het door hem aangevoerde nadeel op te vangen.

9. Het vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid is niet evident aanwezig omdat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht is tegen een ontslag wegens beroepsongeschiktheid. Het is immers, voor de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet de vraag of verzoeker zwaar getroffen wordt door de bestreden beslissing, maar enkel of een schorsing volgens de gewone procedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden.

10. Verzoeker wijst erop dat het ontslag een onmiddellijk gevolg heeft voor zijn financiële situatie, voor zijn professionele status evenals voor zijn toekomst en zijn welzijn.

Verzoeker stelt dat hij ingevolge het ontslag zijn inkomen verliest. Hij refereert ook aan de moeilijkheden die hij bij het zoeken naar een ander werk zal ondervinden. Verzoeker toont evenwel niet aan waarom een schorsing volgens de gewone procedure hem geen soelaas kan bieden en waarom hij de periode die de uitspraak in een gewone schorsingsvordering voorafgaat niet zal kunnen overbruggen.

Dat verzoekers gezondheid onder het ontslag lijdt, tracht verzoeker aan te tonen door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Uit dat getuigschrift blijkt enkel dat verzoeker met ziekteverlof was van 7 mei 2014 tot en met 23 mei 2014. Deze periode is inmiddels verstreken en dateert trouwens van vóór zijn ontslag. Het kan dan ook geen dringende behandeling van zijn vordering rechtvaardigen.

Wat de artikelen in de pers betreft, waarnaar in het bundel van verzoeker wordt verwezen en die dateren van vóór het ontslag, wordt niet bewezen dat de verwerende partij daar een aandeel in heeft. Dat de verwerende partij op 27 mei 2014 een kort maar objectief persbericht heeft verspreid waarin zij meedeelt dat er een einde is gekomen aan de samenwerking tussen verzoeker en haar, alsook dat de context waarin dit is gebeurd als een interne aangelegenheid wordt beschouwd waarover geen verdere commentaar wordt gegeven, kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid.

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro rolrecht.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 juni 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin